

DUNA

Ha sokszor szótlannul ültél,
akartam: szólj, mi bánt?
Szemed bezárult, messze járt.
Hova tüntél?

Bál van. Ezernyi szivárvány szikraszilánk.
A sok leány selyempapírba takart kirakat-virág.
Csak te vagy lilavillanású sötét bársonyba; szoknyád térden felül.
Pihés a nyurga térded... Fekete kökörös ide hogy kerül?
Elálmodozol új táncosodon. Amit ő füledbe sug,
mind elhiszed. Tánc táncra száll. A csillártűz hazug...

Én nem törődöm... De ekkor látom, a férfi arca rókafej: vörös.
Gázmaszk az orra. A sárga szem sunyin kifelé köröz.
Érezi szimatol. Fakón köhent. A karja lent
alád simul. Te hagyod... Nagy öz-szemed lassan lecsukod.
Ragyog a rókaszem: bukott testedből az erő kiszáll.
Aján a szó puhán pereg. Szemünkre acélsíma kés mered:
hipnotizál! Ugrom. Öklöm nekitartom.
A róka menekül. Én utána az éji, fakó Dunaparton.
Párák gomolyba. Tintasötét. Az öntudat temetője.
Leprás fekete teste. A rakparton rohanunk le a köre.
Egy fel-le ringó stég: Amott puffad egy elmerült'uszáj:
szétmálló cápa. — Csobbanás: ott úszik líhegő kuszán
a tulsó part fele; én utána. Vakon csak érzem hol halad.
Nyakához érek: elmerül. Harapva rug a víz alatt.
Lehúz az örvénykúp alá. Érzem: kopoltyú nő a nyakán,
s én fulladozom. Markom beleváj gégeje porcos hajlatán
összébb, összébb: ha fulladok, görcsöm fojtsa meg őt elébb!
Vonszol alább. A láb belerug gyomromba, tudómba. Torz fejét
érezem a víz üvegfalán át. Ráspoly nyelve kílóg.
Vér-alma szemek; gégeje remeg... Görcsünkre fakó epülőg
egy harcsaszájú méh, amely szülni egyszerre őt ikret akar.
Egyik se modcan: mind az őt, ki tudja mióta, hullá már —
kék hús. A magánvaló ez a lét transzcendens oldalán.
Az látja csak, kit a mord révész kompjába felvett: a Halál.

— — — — —
A kavicsron feléledek. Mellettem a férfi halott, merev.
Most már élhetek szabadon, mint a könnyűvérű emberek...

De moccan a test, feláll a körül.

Kezdődik minden újra előlről.

JÁNOSY ISTVÁN